

рожилсе докрѣ, вжсѣдналъ, тѣрналъ отгоре си знакъ Македонски, отишалъ и се сѣбралъ въ войската Александрова. Александръ былъ вжсѣдналъ възроженъ, и исписѣвалъ войската си. Авуссъ отишалъ близъ при Александра, потеглилъ сабата си, и щелъ да го удари въ учите, но не полѣчилъ: само мѣ закачилъ шлемжтъ, и присѣкалъ вржхжтъ мѣ, и дошло до главата мѣ и окръсналъ го като съ красначь.

АЛЕКСАНДРЪ ОСТАА НЕПОВРЕДЕНЪ.

Александръ позналъ тѣтакси, защо това зло не было отъ неговите челоѣцы: и рекълъ: не ме удари рѣка Македонска, но отъ безъ силните Персы е. И тѣтакси ѹсловили Авусса, зели мѣ сабата отъ рѣката, обезорѣжили го, и го завели при Александра. Александръ мѣ рекълъ: отъ гдѣ си челоѣче и името ти какъ выкатъ; той отвѣщалъ: името ми е Авуссъ, отъ Персіа самъ, перво владородно на-Даріа. Заради люковѣта мѣ дойдохъ да те ѹвиемъ, и да се изгѣбимъ тоа часъ, за да се избеви Господарѣо ми, и сичка Персіа отъ тебе и отъ войската ти. Александръ мѣ рекълъ: О злополѣчне Авуссе! заради люковѣта на Господаря своего ли си направилъ такова намѣреніе; азъ сега щехъ да самъ изгѣбенъ отъ тебе, ами ты какъ мыслише да останешъ веке живъ; Авуссъ отвѣщалъ: Азъ искахъ да направимъ волата на Господаря си за да се зарадова, а заради мене както щеха Боговете, то щеше да стане. Александръ рекълъ: Богъ гдѣто варди челоѣка, челоѣческа рѣка не може да го повреди, или да го ѹвие: обаче ты